

приятелската пѣхота — трѣбваше да я спремъ на всѣка цена. Неприятеля знаеше мѣстото на батареята и жестоко я обстрелваше. Нѣколко отъ войниците ни бѣха извадени отъ строя — замѣнихъ ги съ нови и продължихме борбата. Да се скриемъ въ скривалищата бѣше невъзможно — сигналитѣ отъ преднитѣ позиций ставаха все по-тревожни и по-тревожни. Около насъ бошуваше буря, бѣше адъ като чели всички бѣсове бѣха се хванали на юдино, кърваво хоро. Бѣха часове на върховно напрежение и върховно изпитание. Заповѣдитѣ на батерейния се предаваха непрестанно, тѣ идваха ясни и отмѣрени. Чрезъ гласътъ на Бениаминъ телефониста, който предаваше заповѣдитѣ, чувствавахъ, че батареята вижда, живѣе. А докато виждаше и живѣше тя можеше и да се надѣва, да побѣди.

Изведнѣжъ престанахъ да слушамъ отмѣрениятъ, леко треперещъ гласъ на телефониста. Почувствавахъ тревога като чели нѣщо злоецо непоправимо. Съ нѣколко скока се намѣрихъ при заслона на телефониститѣ.

— Какво се е случило. Защо не предавате?

— Мълчи, господинъ поручикъ, мълчи.

— Кой мълчи?

— Батерейния. Пункта не се обажда.

— Трѣбва да има нѣкаква повреда — казахъ озадаченъ

— Линията, телефонната линия е скъсана.

— Да се поправи. Единъ отъ двама ви да трѣгне веднага. Бързо

Настѣпи тягостно мълчание. Телефониститѣ се погледаха. Лицата имъ станаха по-бледи. Тѣ знаеха какво значи това — да се дири повредата на телефонната линия и да се поправи подъ тоя дѣждъ отъ гранати, когато смъртъта дебнеше и злоецо се кискаше доволна отъ своята кървава жетва, значеше да се отиде на явна гибелъ. И двамата мълчаха. Изглеждаха по-малки, свити, прилични на подплашени животни, върху които се е надвесила невидима, но смъртоносна опасностъ. Почнахъ да губя търпение.

— Желаящъ нѣма ли? — въпроса ми падна като заповѣдь.

Тягостното мълчание продължаваше. Миговѣтъ ми се струваха вѣчностъ. Изведнѣжъ доловихъ слабъ гласъ, гласътъ на Бениамина:

— Азъ, азъ ще отида, господинъ поручикъ. Въ тоя мигъ пламна една ракета и азъ видѣхъ лицето му бледо като на смъртникъ, а очитѣ му бѣха сжщитѣ тихи и замечтани. И той безъ шумъ като сѣнка потъна въ нощта.

Продължихме стрелбата по последнитѣ указания на батерейния, но вѣрата ми бѣше разколебана. Чувствавахъ батареята като живо сжщество, което е изгубило зрението си